

Ясенъ слънчевъ день.

Тръгвамъ къмъ Витоша. Изкачвамъ се по пжтекитѣ за върха. Отъ дветѣ ми страни, огръни отъ слънцето, се полюшватъ многоцвѣтнитѣ вълни на гората. Изъ въздуха се носятъ сребърни паяжини, лепятъ се по лицето ми. Влизамъ въ гората. Краката ми потъватъ въ вода отъ скорошния дъждъ. Потоцитѣ сж буйни и бърбиви.

Обикалямъ храститѣ. Оглеждамъ дънеритѣ и камънитѣ. Търся гжи. Скоро намирамъ свѣтло желтитѣ „пачи крака“. Свалямъ раница и колѣничка до тѣхъ. Изведнажъ чувамъ особень шумъ. Трепвамъ. Обръщамъ се натамъ, отдето иде. Виждамъ разлюлѣни клонитѣ на бороветѣ. Чувамъ неспокоенъ тъничкъ писъкъ: „цие, цие, цие“...

Попълзявамъ. Скривамъ се задъ дънера на полуисъхналь боръ. На близкото дърво подскокна едра сива катеричка. Изправи се и подвижна. Отъ мѣстото, дето отначало се чу писъкъ, се смъкна голѣмо черно кълбо и падна на земята. Видѣхъ друга катеричка, за опашката на която се люлѣеше нѣщо. Катеричката записка:

— Цие, цие, цие...

— Цие, цие, цие, — се обади другата отъ дървото.

Помислихъ, че сж нападнати отъ неприятель. Грабнахъ бастана си и се завтекохъ. Катеричката, която слѣзе на земята, се покатери на едно дърво и съ лекъ скокъ се метна надъ главата ми. Изъ храститѣ се повлѣче нѣщо, заскимтѣ. Съблѣкохъ дрехата си и я метнахъ отгоре му. Тогава първата ка-